

Redactare: Mihaela Pogonici

Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FINE, ANNE**Crăciunul pisicilor asasini** / Anne Fine ; il. de Steve Cox ; trad.

din lb. engleză de Viorel Zaicu. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2965-4

I. Cox, Steve (il.)

II. Zaicu, Viorel (trad.)

821.111

ANNE FINE**Crăciunul
Pisicilor asasini**

Illustrații de Steve Cox

Traducere din limba engleză de

Viorel Zaicu

The Killer Cat's Christmas

Anne Fine

Text copyright © Anne Fine, 2009

Illustrations copyright © Steve Cox, 2009

All rights reserved

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro**Editura Paralela 45**

Alte cărți de Anne Fine
apărute la Editura Paralela 45:

Rochița lui Bill

Jurnalul unei pisicii asasine

Întoarcerea pisicii asasine

Răzbunarea pisicii asasine

Aniversarea pisicii asasine

Pisica asasină pleacă de acasă

Pisica asasină se îndrăgostește

CUPRINS

1. Îngrozitor!	7
2. „O, ce tare! De-a țopăitul pe minge!”	12
3. „Toată vacanța de Crăciun într-o pisicărie!”	20
4. Surpriză, surpriză!	25
5. Broasca în rochie de nuntă	30
6. Lacrimi și chirături	36
7. Ciupirea pânzei de păianjen	41
8. La vânătoare de șoricei pe jumătate morți	51
9. Partea de jos e cheală	57
10. Bănuți de ciocolată și cârneați	61
11. Precipitații de mâncare	67
12. Vedeta spectacolului	73
13. (cu ghinion) Zâna din pomul de Crăciun	83

1 ÎNGROZITOR!

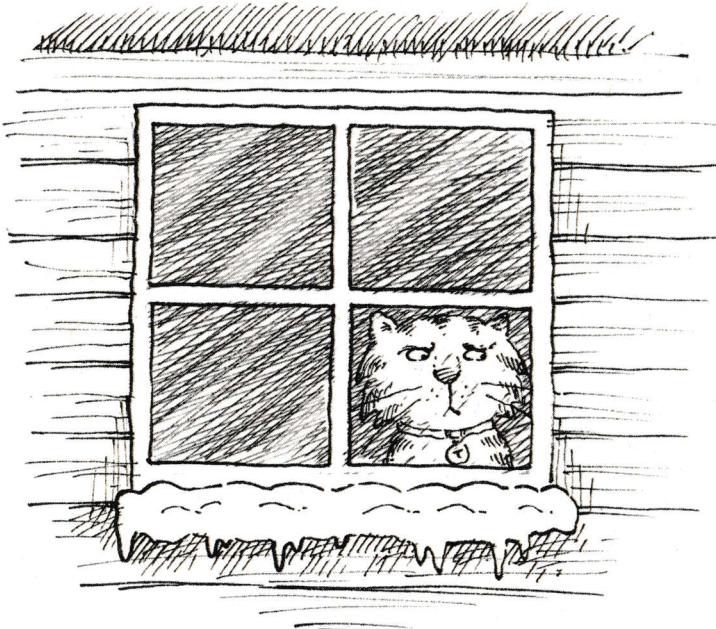
Bine, bine! Dați-o pe plânset și suspine! Dar n-am omorât molia aia *intenționat*. N-a fost vina mea. E drept, am dat o dată sau de două ori cu lăbuța după

prin fața mea.

Și oricum, nu sunt sigur că e moartă.
Vreau să zic că am văzut-o cărându-se, un
pic cam strâmbă. Și după aia a dispărut.
Din câte știu, chestia e încă prin casă, își
vede de ale ei și-si face veacul pe unde are
chef.

Spre deosebire de mine, care sunt
încuiat în garaj, ca pedeapsă după un
Crăciun îngrozitor.

Și-acum hai, întrebați: „Dragă Tuffy,
de ce a fost Crăciunul aşa de îngrozitor?“

O să vă explic: fiindcă e un festi-
val care n-a fost conceput pentru pisici.
Gândiți-vă numai – e un pom în care
n-avem voie să ne cățărăm.

Plin cu globuri atârnătoare pe care
n-ai voie să le atingi.

Si mărete ghirlande sclipitoare, beteală
care atârnă mult prea sus ca să ajungi la
ea.

Cadouri învelite în hârtie strălucitoare
pe care n-ai voie să pui laba.

Și, dacă ai cu adevărat ghinion, afară e
o curte plină cu zăpadă îngrozitor de rece.

Nu! Nici vorbă să fie perioada mea
favorită.

Așa că treceți peste asta. Următoarea
întrebare: „Dar, Tuffy, ce anume s-a
întâmplat? Cum ai ajuns la arest în garaj?”

Vă spun. Fiindcă de data asta
Crăciunul a fost și mai rău ca de obicei.
Crăciunul ăsta a fost groaznic.

Înspăimântător.

Cumplit.

Jalnic.

Inacceptabil.

Îngrozitor, pur și simplu îngrozitor.

Așa a fost.

2 „O, CE TARE! DE-A ȚOPĂITUL PE MINGE!“

Mașina a tras în față și, ca de obicei, s-au vărsat cu toții afară. Vizitatorii noștri de Crăciun. Adică mătușa lui Ellie, Ann, soțul ei, Brian, și gemenii smiorcăiți.

Urăsc musafirii. Își parchează fundul în cele mai confortabile scaune. Își lasă bagajele prin toate cotloanele mele favorite. Își pun hainele în dulapurile în care îmi place mie să trag un pui de somn. Picioarele lor enorme și prostănace se tot împiedică de farfuria mea pentru mâncare.

Dar lui Ellie îi place compania. Abia aștepta să dea buzna afară ca să-și salute verișorii:

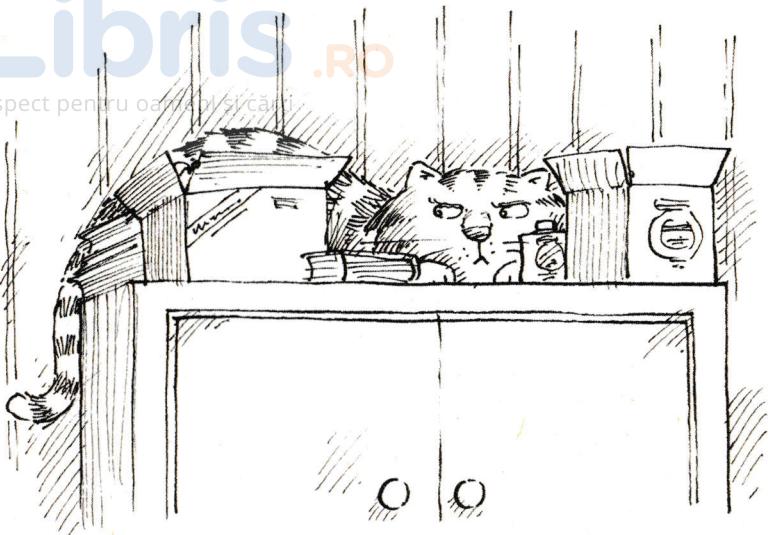
— Lucilla! Lancelot! Ce mă bucur că ati venit!

Poate că ea chiar se bucura că au venit. Eu am o gălușcă de creier în cap, aşa că nu prea mă înveselea sosirea lor. Când a dat buzna să-i întâmpine, eu am luat-o în direcția opusă, ca să găsesc o ascunzătoare bună pe undeva.

I-am auzit când au adus bagajele înăuntru:

— Unde e Tuffy? Trebuie să-l salutăm pe drăguțul de Tuffy!

Au căutat în toată casa. Dar eu eram tolănit pe un dulap din hol. Nu m-au găsit, aşa că până la urmă au renunțat.

— Lasă-l pe Tuffy acum, a zis Lancelot. Hai să facem altceva. Să ne jucăm de-a săritul.

— O, ce tare! De-a țopăitul pe mingi săltărețe!

S-au cărat, toți trei. Pfiu! Am sărit de pe dulap și m-am dus sus. Fereastra de la baie era întredeschisă, aşa că m-am

strecurat afară și am petrecut o jumătate de oră liniștită pe acoperișul garajului, trăgând pe furiș cu ochiul la cei trei care țopăiau prin curte, agătați de urechile mingilor săltărețe. Ce distracție! Ellie tot cădea.

Dar la un moment dat Lucilla a început să cânte o țopăială de cântec infantil, inventat de ea: „șoricei drăguței“.

Mă călca pe nervi, aşa că m-am cărat. Am sărit pe o creangă și de acolo jos, pe gard.

Lucilla m-a văzut.

— Tuffy! Tuffy!

A început să țopăie spre gard, aşa de tare că nici n-a mai putut opri. E vina mea că gardul e aşa de șubred? Nu intenționat mi-am scos ghearele ascuțite suficient ca să mă țin bine când gardul a început să se clatine într-o parte și-n alta. Sau când am aterizat de pe gard pe minge.